

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 70/04-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. mája 2004 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla a zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Mazáka v konaní o sťažnosti P. Ch., bytom B., zastúpeného advokátom Mgr. F. Š., P., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 5/00 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo P. Ch. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 5/00 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Okresnému súdu Piešťany **p r i k a z u j e** vo veci vedenej pod sp. zn. 11 Cb 5/00 konať bez zbytočných prietahov.

3. P. Ch. priznáva finančné zadostučinenie vo výške 10 000 Sk (slovom desaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Piešťany povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť P. Ch. trovy konania vo výške 8 800 Sk (slovom osemtisícosemsto slovenských korún) na účet advokáta Mgr. F. Š., P., do dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 10. júla 2003 doručené podanie P. Ch. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom B., zastúpeného advokátom Mgr. F. Š., P., označené ako „Sťažnosť“. Z obsahu podania vyplynulo, že sťažovateľ ním namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 5/00 o žalobe proti Ing. Š. K. o zaplatenie 118 904 Sk s príslušenstvom ako neuhradenej časti ceny odpredaného tovaru a zariadenia predajne.

Sťažovateľ doručil 18. marca 1999 okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie dlžnej sumy voči odporcovi, ktorý mu dlhoval časť dohodnutej sumy za prevzatie tovaru a zariadenia predajne Potraviny - Chalás. Proti platobnému rozkazu bol podaný včas odpor a vec bola postúpená Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“), kde bola vedená pod sp. zn. 15 Cb 53/99. Krajský súd zistil, že predmetom sporu nie je zmluva o predaji podniku a z dôvodu nesúhlasu s postúpením veci predložil uvedený spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o vecnej príslušnosti. Najvyšší súd uznesením sp. zn. Ndob 632/99 z 21. decembra 1999 rozhodol, že vecne príslušným na prejednanie veci je Okresný súd v Piešťanoch. Okresnému súdu bol

spis vrátený 25. februára 2000. Na prvom stupni bola vec rozhodnutá 30. novembra 2000. V opravnom konaní zrušil odvolací súd uznesením sp. zn. 21 Cob 14/01 z 30. marca 2001 rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože podľa jeho názoru rozhodnutie vo veci nemalo oporu v zistenom skutkovom stave veci. Po vrátení spisu okresnému súdu (16. mája 2001) sa vo veci uskutočnilo jedno pojednávanie (8. októbra 2003). Po štyroch rokoch je vec v štádiu ďalšieho znaleckého dokazovania.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal sťažnosť na ďalšie konanie a v konaní vo veci vydal tento nález:

„I. Okresný súd Piešťany svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 5/00 o zaplatenie 118.904,- Sk porušil základné právo P. Ch. na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Okresnému súdu Piešťany sa zakazuje pokračovať v porušovaní práva P. Ch. na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vo veci vedenej pod sp. zn. 11 Cb 5/00 a prikazuje sa mu, aby v tejto veci konal.

III. P. Ch. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie ako náhrada nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch v sume 500.000- Sk (slovom päťstotisíc slovenských korún).“

Keďže sťažnosť sťažovateľa spĺňala všetky zákonom predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 1 a 2 a § 49 až 53 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a neexistovali žiadne dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ústavný súd ju uznesením z 9. marca 2004 prijal na ďalšie konanie.

Podľa § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde sa ústavný súd listom z 29. marca 2004 obrátil na predsedníčku okresného súdu so žiadosťou o vyjadrenie k prijatej sťažnosti. Predsedníčka okresného súdu JUDr. P. K. vo svojom vyjadrení (Spr 361/04) doručenom ústavnému súdu 19. apríla 2004 uviedla:

„Vec napadla na Okresný súd Piešťany dňa 18. 3. 1999 pod sp. zn.: 8 Rob 128/99 ako návrh na vydanie platobného rozkazu navrhovateľa P. Ch., B. c/a Ing. Š. K., P., o zaplatenie 118.904,- Sk s prísl. Dňa 16. 6. 1999 súd vydal vo veci platobný rozkaz, voči ktorému bol podaný odporcom odpor dňa 25. 6. 1999.

Dňa 15. 8. 1999 sudca Mgr. F. B. dal pokyn, aby uvedená vec bola postúpená Krajskému súdu v Trnave z dôvodu vecnej príslušnosti podľa § 104a ods. 2 O. s. p. Dňa 16. 11. 1999 Krajský súd v Trnave predložil uvedený spis na Najvyšší súd SR z dôvodu nesúhlasu s postúpením veci, pričom Najvyšší súd SR dňa 21. 12. 1999 pod č. k.: Ndob 632/99 vyslovil, že na konanie je príslušný Okresný súd Piešťany.

Dňa 25. 2. 2000 sa celý spis vrátil na Okresný súd Piešťany a bol zapísaný pod sp. zn.: 11 Cb 5/00. Dňa 29. 2. 2000 zákonný sudca Mgr. F. B. začal vo veci konať a to výzvou na zaplatenie poplatku za podaný odpor.

Vo veci bol určený termín pojednávania na deň 12. 4. 2000 a na deň 6. 6. 2000, ktoré bolo po vypočutí účastníkov odročené na deň 20. 7. 2000 za účelom predloženia ďalších dôkazov.

Pojednávanie zo dňa 20. 7. 2000 bolo odročené na neurčito za účelom nariadenia znaleckého dokazovania znalcom z odboru grafológia, pričom navrhovateľ mal predložiť doklady. Dňa 2. 10. 2000 bol podaný znalecký posudok znalca z odboru grafológie. Dňa 23. 10. 2000 bol určený termín pojednávania na deň 30. 11. 2000, kedy bolo vo veci rozhodnuté rozsudkom, ktorým súd žalobný návrh zamietol. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie splnomocnená zástupkyňa navrhovateľa K. K. a to dňa 20. 12. 2000. Dňa 10. 1. 2001 bol spis predložený Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní. Krajský súd v Trnave dňa 30. 3. 2001 pod č. k.: 21 Cob 14/01 zrušil rozsudok Okresného súdu Piešťany a vec vrátil na nové konanie, kedy spis sa vrátil na Okresný súd Piešťany dňa 16. 5. 2001. Dňa 30. 7. 2001 súd uložil splnomocnenej zástupkyňi navrhovateľa poriadkovú pokutu pre hrubo urážlivé podanie, v ktorom napadla vec prejednávajúceho sudcu, že je vo veci ovplyvňovaný odporcom. Proti tomuto rozhodnutiu podala splnomocnená zástupkyňa navrhovateľa odvolanie a vec bola predložená Krajskému súdu v Trnave, kde sa zároveň sudca vyjadril, že sa cíti byť vo veci zaujatý vzhľadom na podania voči nemu zo strany navrhovateľa.

Dňa 6. 12. 2001 Krajský súd v Trnave pod č. k.: 21 Cob 213/01 a 21 Ncob 21/01 jednak zrušil prvostupňové uznesenie čo do uloženia poriadkovej pokuty a zároveň rozhodol, že vec prejednávajúci sudca Mgr. F. B. je vylúčený z prejednávania a rozhodovania v tejto veci.

Dňa 19. 12. 2001 predsedníckym opatrením podľa § 2 ods. 1 Vyhlášky č. 66/1992 Zb. o Spravovacom poriadku vec bola pridelená na vybavenie Mgr. J. M. Tento dňa 4. 2. 2002 určil vo veci termín pojednávania na deň 20. 3. 2002.

Dňa 28. 2. 2002 predložil navrhovateľ námietku zaujatosti voči Mgr. J. M. z dôvodu, že tento je vo veci voči nemu zaujatý. Uvedený sudca uviedol, že vzhľadom na to, že tiež v uvedených veciach, ktoré prejednával a to vo veci vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn.: 6 C 217/99 a E 287/00 podala splnomocnená zástupkyňa navrhovateľa voči nemu námietky zaujatosti, súhlasí s tým, aby predsedníčka súdu v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 O. s. p. pridelená vec inému sudcovi. Dňa 13. 5. 2002 predsedníčka Okresného súdu Piešťany rozhodla opatrením podľa § 2 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 66/1992 Zb. v spojení s ustanovením § 15 ods. 1 O. s. p., že namiesto vylúčeného sudcu Mgr. J. M. je zákonnou sudkyňou JUDr. L. S. Uvedená sudkyňa dňa 23. 5. 2002 dala pokyn na doručenie rozhodnutia Krajského súdu v Trnave účastníkom konania.

Vzhľadom na vysoký nápad a počet nevybavených vecí v tomto oddelení, nebolo vo veci konané až do 16. 7. 2003. Uvedené úpravy urobil nový sudca Mgr. P. M., pretože JUDr. S., ktorej bola vec pridelená prešla dňom 1. 4. 2003 pracovať na Krajský súd do Trnavy a Mgr. M. nastúpil na tunajší súd dňom 25. 6. 2003 a prebral oddelenie po JUDr. S., kde bolo 650 nevybavených vecí.

Na deň 8. 10. 2003 bolo určené pojednávanie s tým, že právny zástupca navrhovateľa mal súdu označiť adresu svedkyne a zároveň bolo nariadené aj znalecké dokazovanie Kriminalistického a Expertízneho ústavu PZ SR, odbor písomoznalectva. Napriek viacerým urgenciám právneho zástupcu navrhovateľa, tento do dnešného dňa nezaslal súdu adresu svedkyne MUDr. K., ktorú je potrebné vypočuť.

V danej veci je potrebné konštatovať, že aj napriek nedostatočnému obsadeniu Okresného súdu Piešťany sudcami, keď do roku 2004 na Okresnom súde Piešťany pracovali iba piati sudcovia, vo veci sa konalo. K prieťahom v konaní došlo až od mája 2002 do mája 2003, čo však bolo spôsobené tou skutočnosťou, že sudkyňa JUDr. S., ktorej vec bola

pridelená na ďalšie konanie mala v oddelení nevybavených cca 600 vecí. Takýto vysoký počet vecí bol aj v ostatných oddeleniach z dôvodu vysokého nápadu vecí a nedostatočného obsadenia súdu sudcami.“

Predsedníčka okresného súdu zároveň oznámila, že netrvá na ústnom prejednaní podanej ústavnej sťažnosti.

Sťažovateľ sa vo svojom oznámení doručenom ústavnému súdu 21. apríla 2004 vyjadril, že netrvá na ústnom prejednaní prijatej sťažnosti.

II.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“, a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo, aby jeho záležitosť bola... v primeranej lehote prejednaná...“, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 5/00 o zaplatenie dlhu s príslušenstvom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zohľadňuje svoju ustálenú judikatúru, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (II. ÚS 61/98), pričom „tento účel možno dosiahnuť len právoplatným súdnym rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 26/95). K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až „právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98). Podľa názoru ústavného súdu je konaním odstraňujúcim stav právnej neistoty účastníka konania len také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98), ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria považuje aj povahu prejednávanej veci.

Podľa týchto kritérií ústavný súd posudzoval aj sťažnosť sťažovateľa:

1. Pokiaľ ide o právnu zložitosť veci, predmetom konania pred okresným súdom je žaloba o zaplatenie dlhu s príslušenstvom. Ústavný súd konštatoval, že vec nemožno považovať za právne zložitú, pretože tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti prvostupňových súdov. Pokiaľ ide o faktickú zložitosť veci, ústavný súd zohľadnil, že medzi účastníkmi bola uzavretá len ústna zmluva o odkúpení dohodnutých vecí a pravosť podstatného dôkazného materiálu, ktorý predstavujú pokladničné bloky potvrdzujúce prevzatie jednotlivých splátok za prevzatý tovar, bola spochybnená a že vo veci bolo nariadené kontrolné znalecké dokazovanie, čo do istej miery sťažilo dokazovanie pred súdom.

2. Správanie účastníka je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pokiaľ ide o účastníkov konania, ústavný súd zistil, že poskytovali dostatočnú súčinnosť, zúčastňovali sa pojednávania a na výzvu súdu reagovali spravidla v stanovenej lehote. Podľa vyjadrenia predsedníčky okresného súdu navrhovateľ (v konaní pred ústavným súdom sťažovateľ) napriek výzve na pojednávania konanom 8. októbra 2003 neposkytol súdu adresu svedkyne, ktorú je potrebné ešte vypočúť. Dĺžku konania ovplyvnili účastníci tým, že plne využívali procesné prostriedky, ktoré im Občiansky súdny poriadok poskytuje, najmä voči úkonom a skutočnostiam, ktoré podľa nich nesvedčili v ich prospech (podávanie námietky zaujatosti voči sudcom okresného súdu, namietanie objektívnosti znaleckého posudku, zmena právneho zastúpenia).

Ústavný súd konštatoval, že účastníci využívaním uvedených prostriedkov prispeli k dĺžke konania, túto skutočnosť im však nemožno pričítať v neprospech a tiež nemožno na základe toho vylúčiť zodpovednosť okresného súdu za doterajší priebeh a dĺžku konania.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu.

Konanie vo veci začalo na základe návrhu na vydanie platobného rozkazu podaného sťažovateľom 18. marca 1999. Okresný súd platobným rozkazom č. 8 Rob 128/99 z 19. júna 1999 uložil odporcovi zaplatiť nárokovanú sumu s príslušenstvom. Na základe včas podaného odporu zo strany odporcu bolo vo veci nariadené pojednávanie, pričom vec bola postúpená krajskému súdu z dôvodu vecnej príslušnosti. Z dôvodu nesúhlasu s postúpením veci a na základe rozhodnutia najvyššieho súdu (21. decembra 1999) bola vec 25. februára 2000 vrátená okresnému súdu, kde bola zapísaná pod sp. zn. 11 Cb 5/00.

V roku 2000 bolo uskutočnené znalecké dokazovanie a uskutočnili sa tri pojednávania vo veci (6. júna 2000, 20. júla 2000 a 30. novembra 2000). Na pojednávaní 30. novembra bol vyhlásený rozsudok, ktorým okresný súd návrh zamietol. Ústavný súd konštatoval, že v tomto období okresný súd konal relatívne plynulo.

V roku 2001 bol v odvolacom konaní zrušený rozsudok súdu prvého stupňa (30. marca 2001) a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie (16. mája 2001). Vo veci nebolo nariadené pojednávanie, keďže okresný súd sa zaoberal námietkou zaujatosti sudcu Mgr. F. B. Tento bol uznesením krajského súdu z 18. decembra 2001 vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci a vec bola pridelená sudcovi Mgr. J. M. (19. decembra 2001). Počas uvedeného obdobia roku 2001 sa po vrátení rozsudku rozhodovalo o procesných úkonoch, ktoré nemožno pripísať na vrub okresnému súdu.

Začiatkom roku 2002 bola predmetom rozhodovania súdu námietka zaujatosti navrhovateľa voči sudcovi Mgr. J. M. Po splnení podmienok na pridelenie veci inému sudcovi bola vec pridelená JUDr. Ľ. S. (13. mája 2002).

Na základe opatrenia predsedníčky okresného súdu bola vec 26. júna 2003 pridelená sudcovi Mgr. P. M. Uskutočnilo sa jedno pojednávanie 8. októbra 2003, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom pribratia znalca na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku. Obdobie nečinnosti okresného súdu v rokoch 2002 a 2003 možno vymedziť v rozsahu 17 mesiacov (od 13. mája 2002 do 8. októbra 2003).

Celkovo možno konštatovať, že v období rokov 2001, 2002 a 2003 okresný súd nerealizoval úkony, ktoré by efektívne smerovali k rozhodnutiu vo veci samej. Na základe uvedených skutočností, najmä so zreteľom na neefektívnosť konania v tomto období a obdobia nečinnosti od mája 2002 do októbra 2003, ako aj s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania a na celkové okolnosti prípadu (o. i. aj na skutočnosť, že na prvostupňovom súde vo veci postupne konali štyria sudcovia) ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo porušené.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej právo bolo porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Keďže namietané konanie ešte nebolo do času rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 5/00 v ďalšom období konal bez zbytočných prieťahov.

Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zabezpečenia, ktorým je podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde náhrada nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Aj keď ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby konaní sp. zn. 11 Cb 5/00 konal bez zbytočných prieťahov, nepovažoval vzhľadom na okolnosti prípadu uplatnenie tejto svojej právomoci za dostatočné na to, aby sa dosiahla vo veci účinná náprava, a preto považoval za potrebné rozhodnúť aj o žiadosti sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Sťažovateľ požadoval primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 000 Sk, ktoré by zohľadnilo aj *„utrpenú nemajetkovú ujmu najmä stav neistoty, úzkosti, nepríjemnosti a poníženosti vyplývajúci z predlžovania súdneho konania, uvedomujúc si, že túto nemajetkovú ujmu nie je možné dostatočne vykompenzovať konštatovaním porušenia práva sťažovateľa...“*.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody.

Ústavný súd je toho názoru, že porušenie základného práva sťažovateľa nie je možné účinne odstrániť len vyslovením porušenia základného práva, ale považoval za potrebné rozhodnúť aj o náhrade nemajetkovej ujmy, ktorá sťažovateľovi v dôsledku tejto skutočnosti vznikla, a to priznaním primeraného finančného zadosťučinenia. Vzhľadom na

celkovú dobu konania okresného súdu, ktorá sa predĺžila aj v dôsledku zbytočných prietáhov vo veci, zohľadňujúc tiež celkové okolnosti prípadu a správanie účastníka konania ústavný súd rozhodol priznať sťažovateľovi sumu 10 000 Sk, ktorú považuje za primerané zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré vznikli právnomu zástupcovi sťažovateľa advokátovi Mgr. F. Š., ktoré vyčíslil sumou 8 800 Sk (§ 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), pričom vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za 1. polrok roku 2002, ktorá bola 12 811 Sk (pre účely odmeny za úkony po 1. januári 2003). Náhrada bola priznaná za dva úkony po 4 270 Sk a po 130 Sk režijný paušál.

Náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2004